

16 Οκτωβρίου 2014

Ο Άγιος Λογγίνος ο Εκατόνταρχος

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο στρατιώτης που βρισκόταν κάτω από το σταυρό και εκέντησε με τη λόγχη του την πλευρά του Χριστού μας και καθώς εκείνος παρέδωσε το πνεύμα Του, φοβισμένος, ψιθύρισε "Αληθώς Θεού Υιός ην ούτος".

Ο Άγιος Λογγίνος έζησε επί Τιβερίου. Καταγόταν από την Καππαδοκία και υπηρετούσε στο ρωμαϊκό στρατό ως εκατόνταρχος, υπό τις διαταγές του Ποντίου Πιλάτου, ηγεμόνος της Ιουδαίας. Έλαβε διαταγή να εκτελέσει μαζί με τους, άνδρες του την απόφαση του Πιλάτου, πού οδήγησε στο άγιο Πάθος του Κυρίου και Σωτηρος ημών Ιησού Χριστού, και να φυλάξουν τον τάφο, από φόβο μήπως οι μαθητές κλέψουν το σώμα και διαδώσουν ότι ο Χριστός ανέστη. Έτσι λοιπόν ο Λογγίνος είδε ως αυτόπτης μάρτυρας όλα τα θαυμαστά σημεία πού συνόδευσαν το Πάθος του Κυρίου: τη γη πού εσείσθη, το σκότος πού απλώθηκε πάνω στη γη, το καταπέτασμα του Ναού πού σχίσθηκε στα δύο από άνω εως κάτω, τις πέτρες πού εσχίσθησαν, τα μνημεία πού ανεώχθησαν και τα πολλά σώματα των κεκοιμημένων αγίων πού ηγέρθησαν και εμφανίσθηκαν σε πολλούς. Βλέποντας αυτά τα θαυμάσια, άνοιξαν οι οφθαλμοί της καρδιάς του και ο εκατόνταρχος αναφώνησε: Αληθώς Υιός Θεού ην ούτος! (Ματθ. 27, 54 Μάρκ. 15, 39).

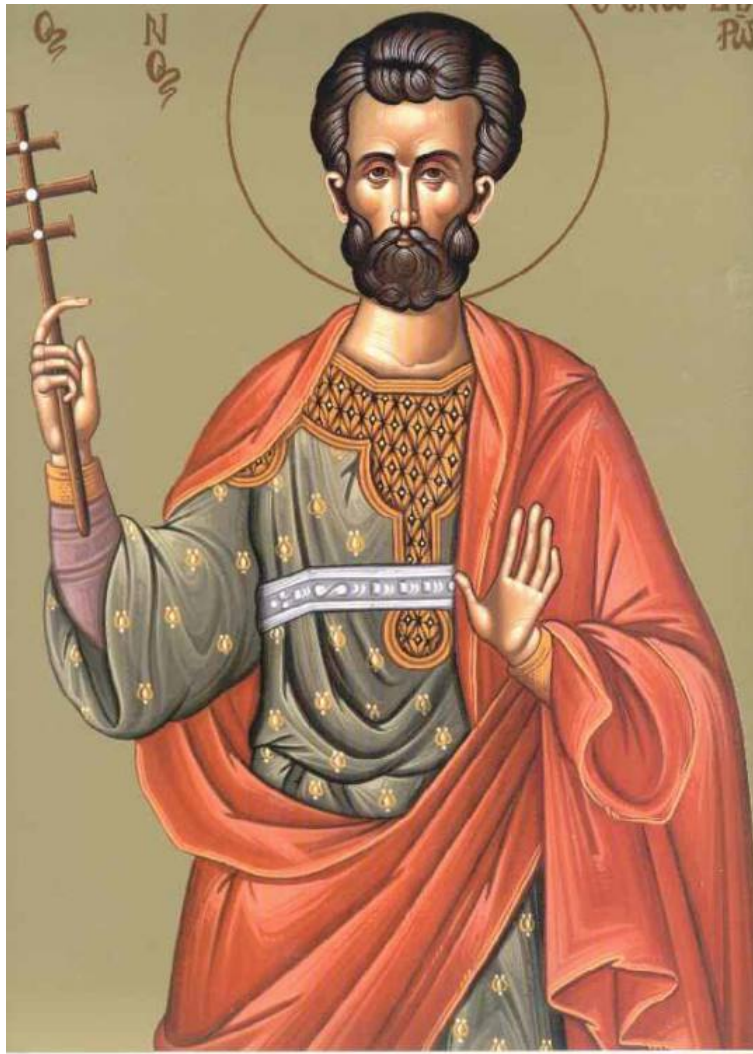
Όταν την τρίτη ημέρα, οι φύλακες του μνημείου έγιναν μάρτυρες της εμφανίσεως του αγγέλου στις μυροφόρες γυναίκες, τους κατέλαβε τρόμος σφοδρός και έμειναν σαν νεκροί. Κάποιοι απ' αυτούς πήγαν στους αρχιερείς και ανέφεραν τα γεγονότα. Συνεδρίασαν οιαρχιερείς μετά των πρεσβυτέρων και αποφάσισαν να δώσουν στον Λογγίνο και στους στρατιώτες του παχυλή αμοιβή ώστε να διαδώσουν ότι ήλθαν τη νύκτα οι μαθητές και έκλεψαν το σώμα, ενόσω οι φύλακες κοιμούνταν. Φωτισθέντες όμως από το φως της πίστεως στην Ανάσταση του Κυρίου, ο εκατόνταρχος και δύο στρατιώτες αρνήθηκαν τα αργύρια. Τότε παραιτήθηκε ο Λογγίνος από το αξίωμα του εκατοντάρχου και το στράτευμα, και επέστρεψε στην πατρίδα του την Καππαδοκία για να μεταδώσει το ευαγγέλιο κατά μίμηση των αγίων Αποστόλων. Το πληροφορήθηκε ο Πιλάτος και, παρακινημένος από τα αργύρια και τα δώρα των Ιουδαίων πού διψούσαν για εκδίκηση, έστειλε στον αυτοκράτορα Τιβέριο επιστολή καταγγέλοντας τον Λογγίνο.

Κατά θεία πρόνοια, οι στρατιώτες πού έστειλε ο Τιβέριος στην Καππαδοκία για να βρουν τον πρώην εκατόνταρχο, σταμάτησαν δίχως να το ξέρουν στο σπίτι όπου είχε καταλύσει ο Λογγίνος. Του ζήτησαν να τους παράσχει κατάλυμα και πληροφορίες για τον εκατόνταρχο, τον οποίο δεν είχαν δει ποτέ τους.

Ο άγιος τους υποδέχθηκε ο ίδιος με τον φιλόξενο τρόπο πού διακρίνει τους μαθητές του Χριστού. Κατά τη διάρκεια της συζητήσεως του φανέρωσαν τον πραγματικό τους σκοπό. Άφατη χαρά ένιωσε ο Λογγίνος μαθαίνοντας το νέο και περιποιήθηκε ακόμα περισσότερο τους φιλοξενουμένους του. Τους εγκατέστησε άνετα στο σπίτι και γαλήνιος πήγε να ετοιμάσει τον τάφο και όλα τα αναγκαία για την κηδεία του. Πήγε μετά και βρήκε τους δύο συντρόφους του, πού είχαν φύγει μαζί του από την Παλαιστίνη, και τους έπεισε να προσέλθουν από κοινού στο

μαρτύριο.

Επέστρεψε κατόπιν στους φιλοξενουμένους του και τους αποκάλυψε πώς ήταν ο Λογγίνος, εκείνος τον οποίο ζητούσαν να θανατώσουν. Οι απεσταλμένοι του αυτοκράτορος έμειναν άναυδοι μπροστά στο θάρρος του αγίου και βαθύτατη θλίψη ένωσαν στην ιδέα ότι θα έπρεπε να θανατώσουν εκείνον ο οποίος τους παρείχε τόσο πλουσιοπάροχη φιλοξενία. Ο άγιος όμως τους ικέτευε να μη χρονοτριβούν και να πράξουν το καθήκον τους, ώστε ο ίδιος και οι σύντροφοί του να συναντήσουν και να συνευφρανθούν με τον Κύριο και Αφέντη τους. Με βαρειά καρδιά, οι απεσταλμένοι του αυτοκράτορος αποκεφάλισαν τους τρεις μαθητές του Χριστού και έστειλαν την κεφαλή του Λογγίνου στα Ιεροσόλυμα, ώστε ο Πιλάτος και οι Ιουδαίοι να βεβαιωθούν για τη θανάτωσή του. Την κάρα του αγίου την έριξαν σ' έναν λάκκο με κοπριά στα περίχωρα της Ιερουσαλήμ.

Κι έτυχε εκείνο τον καιρό, κάποιας γυναίκας χήρας από την Καππαδοκία με τ' όνομα Άννα, να πάθουν τα μάτια της και να τυφλωθεί. Καιρό πολύ γύριζε στους γιατρούς, στην Καισάρεια και σε άλλες πολιτείες, χωρίς να δει κανένα όφελος. Τότε σκέφθηκε να πάει στα Ιεροσόλυμα, να προσκυνήσει τα Άγια μέρη και τον Τάφο εκείνο, πού γι' αυτόν ο γλυκόλογος άνθρωπος, πού λεγόταν Λογγίνος, είχε μιλήσει

κάποτε στα πλήθη της Καππαδοκίας, σπέρνοντας στην ψυχή τους την αλήθεια. Εκεί να ζητήσει το έλεος του Θεού, για τα τυφλωμένα μάτια της. Πήρε λοιπόν τον μοναχογιό της και κίνησε κατεβαίνοντας από τα βουνά κατά τους κάμπους και πήγε το παιδί, κρατώντας την από το χέρι, έως τα Ιεροσόλυμα. Και φθάνοντας στα Άγια χώματα, ο γιός της χήρας έπεσε άρρωστος και σε λίγες μέρες πέθανε. Έκλαιγε η τυφλή γυναίκα κι έχυνε δάκρυα, συντριμμένη από την θλίψη. “Γιατί, έλεγε, τώρα έχασα για δεύτερη φορά το φως των ματιών μου;” Κι ήτανε απαρηγόρητη και θρηνούσε ολομόναχη ανάμεσα στα τείχη της Ιερουσαλήμ, σαν σε έρημο.

Και να, στη νύχτα της δυστυχίας της, ξαφνικά της φανερώνεται ο Άγιος Λογγίνος και την παρηγορεί:

– Χαροκαμένη μητέρα, μην κλαις, της είπε με καλοσύνη. Θα σου δείξω πού βρίσκεται ο μοναχογιός σου, στη δόξα του Κυρίου, και θα ξαναβρείς το φως των ματιών σου. Θυμήσου όσα μίλησα κάποτε για το Χριστό το Σωτήρα μας, για τα Πάθη και την Ανάστασή του, πού είδα με τα μάτια μου. Και μάθε, πώς ο γιος σου βρίσκεται κοντά στον Ιησού. Και μάθε ακόμα, πώς οι εχθροί της αλήθειας με κυνηγήσανε και με αφανίσανε μαζί με τους συντρόφους μου, και η κεφαλή μου είναι πεταμένη στα σκουπίδια, έξω από τα τείχη. Πήγαινε να τη βρεις. Κι αφού τη βρεις, θα φέξει πάλι η μέρα για σένα και τα μάτια σου θα δούνε.

Έπεσε το σκοτάδι και το όραμα χάθηκε. Η γυναίκα σηκώθηκε από κει πού καθότανε, και ταραγμένη, κίνησε γεμάτη ελπίδα κατά πού βασιλεύει ο ήλιος και έρχονταν ο θαλασσινός αέρας με τη μυρουδιά των σκουπιδιών. Και παρακάλαγε τους περαστικούς να τη βοηθήσουνε και να την πάνε στο μέρος όπου η πολιτεία αφήνει τις ακαθαρσίες της. “Οδηγείστε με όπου είναι τα πολλά σκουπίδια”, έλεγε, κι εξηγούσε στους ανθρώπους το μέρος όπου της φανερώθηκε το όραμα.

Φθάνοντας εκεί ψηλάφησε το μέρος και το αναγνώρισε, κι άρχισε να ανασκαλεύει με τα χέρια. Κι όταν ένωσε κάτω από τα δάκτυλά της εκείνο πού ζήταγε, μεμιάς σκόρπισε η καταχνιά, και στου ήλιου το φως είδε την κεφαλή του γλυκόλογου απόστολου της Καππαδοκίας.

Με δάκρυα χαρας, δόξασε τότε το Θεό και παίρνοντας στα χέρια την κεφαλή του Εκατόνταρχου, την ασπάσθηκε και την έφερε στο σπίτι της. Εκεί την έπλυνε, την άλειψε με μύρο, κι ένιωθε μέσα της ουράνια χαρά.

Την άλλη μέρα η χήρα, είδε πάλι τον Άγιο Λογγίνο λουσμένο στο φώς, με ιμάτια λαμπερά και κρατώντας από το χέρι το μοναχογιό της, ντυμένο με ρούχα γιορτινά κι ο Άγιος τον αγκάλιασε και το παιδί χαμογέλασε ευτυχισμένο. “Βλέπεις γυναίκα, είπε στο όραμα, πού βρίσκεται ο γιος σου; Χαίρε, γιατί εδώ είναι η αιώνια

βασιλεία. Σήκω. Βάλε την κεφαλή και το λείψανο του γιου σου στην ίδια κάσα και πήγαινέ τα στον τόπο όπου κήρυξα το λόγο του Κυρίου”.

Βιαστικά σηκώθηκε η γυναίκα κι έκανε όπως της είπε ο Άγιος. Και παίρνοντας σε μια κάσα το άψυχο κορμί του παιδιού της και την κεφαλή του Εκατόνταρχου, πορεύτηκε στην πατρίδα της, περ’ απ’ τα βουνά, και κει έθαψε τα λείψανα σε τόπο γαλήνης κι ανάπαυσης, κοντά στο σπιτικό της.

πηγή: Διμηνιαίο Περιοδικό «Μοναχική Έκφραση», Τεύχος 13, Μάρτιος-Απρίλιος 2006

Μιχαήλ Σαντοβεάνου, της Ρουμανικής Ακαδημίας

Μεταφρ. Αντώνη Μυστακίδη